

Сега сжмъ смѣлъ, та щѣ ли се смирж
Прѣдъ страшната сждба? Благодарж.

Ти влѣ въ душа ми синий цвѣтъ небесни,
Сияньето на майската зора,
Привѣтний шумъ на младата гора,
И полский джхъ, и славейтѣ пѣсни...
Успѣхъ живота тежки да съзрж
Пакъ милъ и хубавъ... О благодарж.

1888.

XXXVI.

КОГА ОТПЛУВА...

Кога отплува, азъ я неспратихъ.
Кога корабътъ скри се въ блѣдний кржгозоръ,
Азъ дойдохъ на брѣга, и дълго, дълго
Изглеждахъ морския просторъ.

Талазитѣ насамъ търчахж пѣнни
И съ ревъ и съ вой разбивахж ми се отпрѣжъ,
Но нищо не разбрахъ за нея въ тѣхний
Безуменъ и сърдитъ гърмежъ.

И пакъ дигнахъ очи и шупнихъ тжжно:
„Прости! Прости!“ втораченъ въ тайний кржгозоръ,
Но нищо въ безконечното пространство
Не улови смутений взоръ!

И дълго врѣме на брѣга стояхъ йощъ,
И вирахъ се напрѣдъ съ измокрено лице,
Като че чакахъ нѣвой да ми върне
Назадъ половината сърдце.

1888.